

Sermo paraeneticus

Λόγος παραινετικός

Πρόσεχε σεαυτῶ, ὦ νεότης, ποθοῦσα ἀσκήσαι, μήποτε παρέλθωσιν αἱ ἡμέραι σου ἐν τῷ μετεωρισμῷ. Μὴ καταδέξῃ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, ἵνα μὴ ἀτονήσῃ ἡ δύναμίς σου ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ Ἐχθροῦ σου. Ἔχε πάντοτε τὸν γλυκὺν Δεσπότην ἐν τῇ διανοίᾳ σου, ἵνα στεφανωθῇ ὁ δρόμος τῆς ἀσκήσεώς σου. Ὁξυπόδησον ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀσκήσεώς σου, ὦ νεότης. Ἐφθασε γὰρ ἡ ἡμέρα καὶ ἤγγικεν ὁ καιρὸς, ὅτε οἱ κάμνοντες στεφανοῦνται, καὶ οἱ ῥαθυμήσαντες μεταμελοῦνται. Κτῆσαι ἀρετὴν ἕως οὗ καιρὸν ἔχεις· εὐλάβειαν εἰς τὸ ὄμμα σου, ἀλήθειαν εἰς τὰς ἀκοάς σου, ῥήματα ζωῆς εἰς τὴν γλῶσσάν σου, ἐπίσκεψιν ἀσθενούντων εἰς τὰ ἴχνη σου, ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου σου, ἐν τοῖς μέλεσί σου κατορθώματα τῆς σωφροσύνης, ἵνα προτιμηθῇς ἔμπροσθεν Ἀγγέλων καὶ 401 ἀνθρώπων. Ξύλον ἄψυχον τιμᾶται ἔχον εἰκόνα θνητοῦ βασιλέως· πόσω μᾶλλον προτιμηθῇ ψυχὴ ἔχουσα τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῇ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι! Πρόσεχε σεαυτῶ, ἀγαπητέ· ἡ ἐπιθυμία νεκρὰ ὑπάρχει, τὸ δὲ σῶμά σου ζῶν ἐστίν. Οὐκοῦν ἀκριβῶς πρόσεχε, μὴ τὸ σῶμά σου ζῶν παράσχῃ τῷ νεκρῷ· ἐὰν δώσης αὐτῷ ζωὴν, ἀποκτενεῖ σε. Ὡ τοῦ πικροῦ κλαυθμοῦ, ὅτι ὁ νεκρὸς ζωοποιηθεὶς ἀποκτενεῖ τὸν παρασχόντα αὐτῷ ζωὴν. Μάθε ἀκριβῶς τί ἐστὶν ἐπιθυμία. Αὕτη ἄνευ τοῦ σώματος νεκρὰ ἐστίν· ὅταν δὲ ἐγγίσῃ ἡ ὁρμὴ τῆς ἐπιθυμίας τῷ σώματι, ἐζωοποιήθῃ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἡ διάνοια μελετᾷ εἰς τὴν γλυκύτητα τῆς ἐπιθυμίας, καὶ εὐρίσκεται τὸ σῶμα τὸ ζῶν ἀποθνήσκον εἰς τὴν νεκρότητα τῆς ἐπιθυμίας. Ἐνεκεν τούτου ἀκριβῶς πρόσεχε σεαυτῶ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τούτου. Ἐν τῇ πυρώσει τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ, φέρε εἰς τὴν διάνοιάν σου τὸ ἄσβεστον πῦρ καὶ τὸν ἀτελεύτητον σκώληκα, καὶ παραχρῆμα σβέννυται ἡ πύρωσις τῶν μελῶν· μήποτε χαννωθεὶς ἡττηθῇς καὶ μεταμεληθῇς, καὶ καταλάβῃ σε πῦρ λύπης καὶ μεταμελείας, καὶ συνηθίσης ἀμαρτάνειν καὶ μεταμελούμενος. Κτῆσαι αὐστηρότητα ἀπ' ἀρχῆς πρὸς πᾶσαν ἐπιθυμίαν 402 μίαν τοῦ μὴ νικηθῆναι, καὶ μὴ συνηθίσης ἡτταν ἐν τῷ πολέμῳ. Ἡ γὰρ συνηθία δευτέρα φύσις· καὶ ἡ συνηθία τῆς χαννότητος οὐδέποτε κτᾶται αὐστηρότητα· πάντοτε γὰρ οἰκοδομεῖ καὶ καθαιρεῖ· πάντοτε ἀμαρτάνει καὶ μεταμελεῖται. Ἀγαπητέ, ἐὰν συνηθίσης χαννοῦσθαι ἐν τῷ πολεμῆσθαί σε, ἡ ἐπιγραφή τοῦ γραμματείου σου μεταμελείας ἐστὶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ὁ συνηθίσας ἡττᾶσθαι ἔν τινι τῶν ἐπιθυμιῶν, πάντοτε τὸ συνειδὸς αὐτοῦ ἐλέγχει αὐτόν, καὶ περίλυπός ἐστι πάντοτε, καὶ ἔμπροσθεν τῶν θεατῶν δείκνυσι πρόσωπον εὐλαβείας καὶ ἰλαρότητος, ἔσωθεν δὲ σκυθρωπάζων τυγχάνει διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ· τοῦτο γὰρ εἴωθεν ἔχειν ἡ ἐπιθυμία, λύπην ὀδυνηρὰν παρέχει τοῖς πράττουσιν αὐτήν. Πρόσεχε οὖν ὅλη τῇ ψυχῇ, ἔχων τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῷ πάντοτε· ἀθάνατος γὰρ νυμφίος τυγχάνει ὁ Χριστὸς τῇ ψυχῇ. Μὴ οὖν ἐγκαταλίπῃς τὸν ἀληθῆ σου νυμφίον, ἵνα μὴ ἐγκαταλειφθῇς καὶ σὺ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀγαπήσῃς τὸν ἀλλότριον, τουτέστι τὸν Ἐχθρὸν τὸν δόλιον· δόλω γὰρ ἀγαπᾷ βραχὺν χρόνον, καὶ εὐθέως ἐγκαταλιμπάνει· πόρνη γὰρ ἀκάθαρτος τυγχάνει, ὅταν γὰρ ἀναλώσῃ τὴν οὐσίαν τινὸς καὶ τὴν δύναμιν, μισητὸς ὑπ' αὐτῆς εὐρίσκεται. Τίς μὴ κλαύσει, 403 ὅτι ὁ Ἐχθρὸς ἀναλίσκων τὴν δύναμιν ἡμῶν καὶ τὸν χρόνον ἐν ἀκαθαρσίαις αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμίαις ταῖς μιαραῖς, τότε ἀφίσταται ἀφ' ἡμῶν διὰ τὸ μῖσος ὃ ἔχει πρὸς ἡμᾶς; Οὐδέποτε γὰρ ἠγάπησεν ἡμᾶς ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος. Προσέλθετε, δεῦτε, υἱοὶ φωτός, ἀκούσατε τῆς εὐλογημένης φωνῆς ἐκείνης καὶ μακαρίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τῆς λεγούσης πρὸς ἡμᾶς· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν. Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, μηδεὶς ὑμῶν στερηθῇ τῆς μακαρίας

ταύτης κληρονομίας· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ θύραις ἐστί· Φῶς ἐκ Φωτὸς κατέβη πρὸς ἡμᾶς· καὶ φωτίσαν ἡμᾶς ἀνήνεγκε πρὸς τὸ φῶς. Κατέβη πρὸς ἡμᾶς γενόμενος ὡς ἡμεῖς, ἵνα ἡμᾶς ὁμοίους ἑαυτῷ ποιήσῃ. Ὁ ἀθάνατος πρὸς τοὺς θνητοὺς κατήλθε, καὶ ποιήσας αὐτοὺς ἀθανάτους ἀνέβη πάλιν πρὸς τὸν Πατέρα. Νῦν ἔρχεται μετὰ δόξης τοῦ εὐλογημένου Πατρὸς κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Ὁδὸς ζωῆς γέγονεν ἡμῖν πλήρης φωτὸς καὶ δόξης, ἵνα ἡμεῖς ἐν τῷ φωτὶ βαδίσωμεν ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν Πατέρα. Δεῦτε, ἀγαπητοί, βαδίσωμεν εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ὁ Κύριος ἔδειξεν ἡμῖν, ἵνα μετὰ χαρᾶς φθάσωμεν εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν. Λάβωμεν οὖν ἐπισιτισμὸν καὶ 404 ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις ἡμῶν. Οὐκ ἔστι γὰρ ὀλίγον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Περιζωσάμενοι οὖν τὰς ὀσφύας ἡμῶν ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ ἀληθείᾳ, ὡς ἄνθρωποι, ἐκδεχόμεθα τὸν ἴδιον Δεσπότην. Ἄψωμεν τὰς λαμπάδας ἡμῶν, καὶ γενναίως νήψωμεν· προσδοκῶμεν γὰρ τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ τῶν οὐρανῶν δέξασθαι. Μὴ οὖν νυστάξωμεν, ἵνα μὴ σβεσθῶσιν ἡμῶν αἱ λαμπάδες. Ἡ γὰρ κραυγὴ ἐκείνη ἄφνω γίνεται· ἰδοὺ ὁ νυμφίος, ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτόν, καὶ ἐτοιμάσαντες ἑαυτοὺς ἰδεῖν αὐτόν μετὰ δόξης. Πάντας γὰρ τοὺς ποθήσαντας αὐτόν χαροποιήσει ἐν τῷ παστῷ ἐκείνῳ τῷ φωτεινῷ καὶ αἰώνιῳ. Βλέπετε οὖν, φίλοι μου, βλέπετε μὴ, γενομένης τῆς κραυγῆς ἐκείνης, εὐρεθῆ τις ὑμῶν κατέχων λαμπάδα σκοτεινὴν μὴ ἔχουσαν ἔλαιον, καὶ περιβεβλημένος ἐσθῆτα στυγνὴν καταδικασθῆ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ εἰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνην τὴν ἀθάνατον καὶ αἰώνιον, ὅπου ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ἀσφαλισώμεθα οὖν ἑαυτοὺς, ἀγαπητοί μου, ὅτι οὐκ οἶδαμεν πότε ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται, ὡς κλέπτης γὰρ ἐν νυκτί, καὶ ὡς παγίς, οὕτως ἢ φοβερὰ ἡμέρα ἔρχεται· καὶ ὡς ἀστραπὴ ὀξυτάτη, οὕτως ἢ παρουσία τοῦ Κυρίου γίνεται. Σαλπίσει γὰρ, καὶ οἱ 405 νεκροὶ ἀναστήσονται, καὶ ἡ γῆ ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς τρέμει, καὶ οἱ οὐρανοὶ σὺν ταῖς δυνάμεσι σαλευθήσονται. Οἴμοι, ἀγαπητοί μου, τίς θαρσῆσει τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ; Πᾶσα πνοὴ τρέμει καὶ φρίσσει· ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος ἐνισχύει καὶ χαροποιεῖ τὰς καρδίας τῶν δικαίων· καὶ ἀρπάζονται ἐν ταῖς νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Οἱ δὲ ὁμοιωθέντες ἐμοί, οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀμελεῖς, τρέμοντες μένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Κουφίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς, ἀγαπητοί μου, καὶ εὐχερῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβησόμεθα. Τί ἡμᾶς ὠφελήσει ὁ κόσμος οὗτος, ὅτι δεσμεύομεν ἑαυτοὺς εἰς τὰς φροντίδας αὐτοῦ; Ἡ τί κερδανοῦμεν ἀπὸ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν ἱματίων ἡμῶν, εἰ μὴ πῦρ ἄβυστον; Ἡ τί προξενεῖ ἡμῖν ἡ φιλοκαλία τῶν βρωμάτων, εἰ μὴ κόλασιν αἰώνιον; Γινώσκετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἐὰν μὴ ἀγωνισώμεθα ἐν τῷ βραχεῖ καιρῷ τούτῳ, ἐκεῖ μέλλομεν μετανοεῖν καὶ ὀδυνᾶσθαι εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀδελφοί μου ποθεινοί, τί ἀμελοῦμεν; Τί ῥαθυμοῦμεν; Ἰνατί ἑαυτοὺς οὐκ εὐτρεπίζομεν; Ἰδοὺ γὰρ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἢ μεγάλη καὶ φοβερὰ ἤγγικεν ἐφ' ἡμᾶς. Ἰνατί πᾶσαν φροντίδα ἀνωφελεῖ οὐκ ἀπορρίπτομεν ἀφ' ἡμῶν καὶ κουφίζομεν 406 ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν γηίνων πραγμάτων; Οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ θύρα στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἐστί, καὶ πολυκτῆμων δι' αὐτῆς εἰσιέναι οὐ δύναται; Ἀγαπᾷ γὰρ τοὺς ἀκτήμονας καὶ τοὺς θλίψαντας ἑαυτοὺς ἐκουσίως διὰ τὸν Χριστὸν ἐν ἀσκήσει καὶ ἀγρυπνίᾳ καὶ κακοπαθείᾳ πολλῇ, καὶ τοὺς εὐτρεπίσαντας ἑαυτοὺς ἰδεῖν τὸν ἀθάνατον Νυμφίον μετὰ δόξης· οἵτινες κληρονομήσουσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἰδοὺ, ἀγαπητοί, ἡ θύρα ἡμᾶς φωνεῖ· ἤκατε, ὄξυποδήσατε πρὸς με· ἰδοὺ καὶ ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἰερουσαλὴμ μετὰ πόθου λέγει πρὸς ἡμᾶς· δεῦτε, τέκνα μου ποθεινά, δεῦτε πρὸς με, πληθυνθεὶ ὁ ἀριθμὸς ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι τοῦ Κυρίου μεγαλυνθῶσιν οἱ χοροὶ ὑμῶν ἐν τῷ φωτὶ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Ἰδὼ ὑμᾶς μετὰ δόξης καὶ εὐπρεπείας, μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ποθήσατέ με, τέκνα μου, καθάπερ ποθῶ ὑμᾶς. Μηδὲν κτήσησθε ἐπὶ τῆς γῆς, μηδὲ μεριμνήσητε, ἀλλὰ σπουδάσατε ἐμπόνως. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Νυμφίος [ἔρχεται] ἔτοιμος τοῦ ἐξελθεῖν ἐν ταῖς νεφέλαις τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δόξης τοῦ

εὐλογημένου Πατρός, καὶ κατ' ὄνομα ἕκαστον ὑμῶν φωνήσει, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτὸν ἐν τάγματι τῶν 407 Ἀγίων ἐν τῷ φωτὶ τῷ ἀνεκλαλήτῳ, ἐν τῇ ἀκηράτῳ ζωῇ καὶ ἀθανάτῳ καὶ αἰωνία, κατὰ τοὺς καμάτους αὐτοῦ· ὅπου ἀπέδρα ὀδύνη καὶ λύπη καὶ στεναγμός. Ταῦτα οὖν πάντα εἰδότες, σπουδάσωμεν, παρακαλῶ ὑμᾶς, τέκνα μου, σπουδάσωμεν εἰς τὸν βραχὺν καιρὸν τοῦτον. Μὴ ἀμελήσωμεν ἐνταῦθα, ἀγαπητοί μου, ἵνα μὴ μεταμεληθῶμεν εἰς ἀτελευτήτους αἰῶνας, ὅπου οὐκ ὠφελήσουσιν ἡμᾶς δάκρυα καὶ στεναγμοί· ὅπου οὐκ ἔστι μετάνοια λοιπόν. Ἐν τῇ σπουδῇ ὑμῶν, ἀγαπητοί μου, Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι χαίρουσιν· ἐν δὲ τῇ ῥαθυμία ὑμῶν ὁ Ἐχθρὸς χαίρει καὶ εὐφραίνεται. Σπουδάσατε οὖν, τέκνα μου ποθεινά, παρακαλῶ ὑμᾶς, σπουδάσατε, ἵνα ἐγὼ εὐφρανθῶ εἰς ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ εἰς τὸν αἰώνιον χρόνον. Προσπίπτω σοι, Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, δώρησαι κάμοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσί σε, ἰδεῖν σε μετὰ δόξης καὶ χαρᾶς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ κληρονομήσαι αὐτὴν μετὰ τῶν ποθούντων καὶ ἀγαπώντων σε. Ἀγαπητοί μου, ἐὰν ἀμελήσωμεν ἐνταῦθα, οὐκ ἔχομεν ἀπολογία ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ. Πρόφασιν γὰρ οὐχ εὐρήσομεν περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Τοῦ γὰρ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν καταβάντος πρὸς ἡμᾶς, πᾶσα πρόφασις ἡμῶν 408 ἀνήρηται. Ἐχαρίσατο γὰρ ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἐχθροὶ ἦμεν, καὶ κατηλλάγη ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν· γῆϊνοὶ ἦμεν, καὶ γεγόναμεν ἐπουράνιοι· θνητοί, καὶ ἀθάνατοι γεγόναμεν· υἱοὶ σκότους, καὶ υἱοὶ φωτὸς γεγόναμεν· αἰχμάλωτοι, καὶ εὐρέθημεν δούλοι ἀμαρτίας, καὶ ἠλευθερώθημεν· ἀπολλύμενοι καὶ ἐσκορπισμένοι, καὶ συνήχθημεν· ἀσθενεῖς, καὶ ἰάθημεν· οὐκ ἠλεημένοι, καὶ ἠλεήθημεν· ἀμαρτωλοί, καὶ ἐσώθημεν· γῆ καὶ σποδός, καὶ υἱοὶ Θεοῦ γεγόναμεν· γυμνοί, καὶ ἐσκεπάσθημεν· γεγόναμεν καὶ κληρονόμοι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἴδου ταῦτα πάντα ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς σαρκωθείς δι' ἡμᾶς. Πρὸς ταῦτα πάντα τί ἀνταποδώσομεν αὐτῷ ἡμεῖς, ἀγαπητοί; Τὸν ἐμπυσθέντα δι' ἡμᾶς, τὸν μαστιγωθέντα, τὸν σταυρωθέντα, τὸν κολαφισθέντα, τὸν ἐμπαιχθέντα ὑπὸ τῶν μιαρῶν ἐκείνων καὶ ἀνόμων καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ παναθλίων; Τί οὖν δυνάμεθα ἀνταποδοῦναι ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ ἀμαρτωλοὶ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν πρὸς ταῦτα 409 πάντα; Οὐαὶ ἡμῖν ἐὰν ἀμελήσωμεν, ὅτι ἀπολογία οὐκ ἔχομεν ἐνώπιον αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν, ἀγαπητοί μου, ἀπορρίψωμεν ἅφ' ἡμῶν πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν τοῦ ματαίου αἰῶνος τούτου καὶ παρερχομένου, καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης καὶ προθυμίας δουλεύσωμεν αὐτῷ μόνῳ, ὅτι αὐτὸς Κύριος ἡμῶν ἐστὶ καὶ Δεσπότης. Ἴδου γὰρ ἡ ἡμέρα αὐτοῦ ἤγγικεν ἀληθῶς, καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ ἔφθασεν ἐφ' ἡμᾶς ἀκριβῶς. Δεῦτε οὖν, φίλοι μου, ἑαυτοὺς ἐτοιμάσωμεν καὶ γρηγορήσωμεν, ἐκδεχόμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν τὸν ἀθάνατον Νυμφίον. Ἴδου ἀνέτειλεν, ἰδου ἦλθεν· ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· υἱοὶ φωτός, φθάσατε εἰς τὸ φῶς· ἐξέλθετε μετὰ χαρᾶς· ἀπαντήσατε εἰς τὸ φῶς τοῦ Κυρίου ἡμῶν· δεῖξατε αὐτῷ τὰς ἀρετὰς ὑμῶν· προσενέγκατε αὐτῷ τὴν ἄσκησιν ὑμῶν, τὰ δάκρυα ὑμῶν καὶ πάσας τὰς θλίψεις, ἃς ὑπεμείνατε διὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ. Μὴ οὖν ῥαθυμήσητε, μηδὲ ὀκνήσητε· ἀλλὰ ὑπομείνατε μικρόν, καὶ μηδεὶς ὑμῶν εἰς τὰ ὀπίσω βλεπέτω· εἰς τὸ κάλλος ἐκεῖνο τὸ ἐπουράνιον ἄνω ἐχέτω τὸ ὄμμα, εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνην τοῦ ἀθανάτου Νυμφίου, ἵνα καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν κορέννυται ἀπὸ τῆς δόξης τῆς θεωρίας αὐτοῦ καὶ τῆς λαμπρότητος καὶ εὐμορφίας αὐτοῦ. 410 Ὁ τοίνυν ἐγκρατῆς μὴ ὀλιγοψυχῆση, ὅτι ἡ τράπεζα τῆς βασιλείας ἐκδέχεται αὐτόν, καὶ ὁ διψῶν καρτερήσῃ· ἰδου γὰρ ἡ τρυφὴ τοῦ παραδείσου ἠτοιμάσται αὐτῷ. Ὁ ἀγρυπνῶν καὶ ψάλλων καὶ εὐχόμενος καὶ κλαίων ἐνδυναμωθήτω, ὅτι ἡ χάρις τοῦ νυμφῶνος τοῦ Κυρίου αὐτοῦ παρακαλέσει αὐτόν. Ταῦτα οὖν πάντα εἰδότες, μηδὲν ἐπὶ τῆς γῆς κτησώμεθα, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· ἕκαστος γὰρ ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔχει δεῖξαι, ποῖαν ἀρετὴν ἐκτήσατο ἐντεῦθεν, ἢ ποίους πόνους, ἢ ποῖαν ἄσκησιν, ἢ ποῖαν ἀγρυπνίαν. Ἄρα, ἀδελφοί μου, ὅταν δεικνύωσιν οἱ μάρτυρες τὰ τραύματα τῶν

αίκισμῶν καὶ τῶν βασάνων, καὶ οἱ ἀσκηταὶ τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὴν ὑπομονὴν αὐτῶν καὶ τὰς θλίψεις, καὶ τὴν ἀκτημοσύνην αὐτῶν καὶ τὰ δάκρυα, ἄρα οἱ ῥάθυμοι καὶ ὀκνηροί, καὶ οἱ ἀνωφελῶς ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν αὐτῶν, ἐν τίνι καυχῆσονται; Ἀληθῶς οὐαὶ αὐτοῖς ὅτι ἐρραθύμησαν· οὐαὶ αὐτοῖς ὅτι κατεφρόνησαν. Δεῦτε, φίλοι μου, δεῦτε, σπουδάσωμεν· δεῦτε, προσπέσωμεν αὐτῶ· πενήθσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναιδῶς ἐν τῇ προσευχῇ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ ἡμῶν, ἵνα δωρήσεται ἡμῖν φωτισμὸν ψυχῆς συνιέναι τὰς μεθοδείας τοῦ Ἐχθροῦ ἡμῶν καὶ ἀντικειμένου μισοκάλου· ὅτι βάλλει ἔμπροσθεν 411 ἡμῶν ὀλισθήματα καὶ σκάνδαλα καὶ βλάβην καὶ πολυκτημοσύνην καὶ μετεωρισμὸν τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡδονὴν σαρκικὴν καὶ πολυχρόνιον τὴν παροῦσαν ζωὴν, δειλίαν εἰς τὴν ἄσκησιν καὶ ὀκνηρίαν εἰς τὰς εὐχάς, καὶ εἰς τὴν ψαλμωδίαν ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν σαρκικὴν. Ὅσον δὲ ἐκεῖνος σπουδάζει, τοσοῦτον ἡμεῖς ῥάθυμοῦμεν· καὶ ὅσον ἐκεῖνος ἐνεδρεύει, τοσοῦτον ἡμεῖς καταφρονοῦμεν, ἐπιστάμενοι ὅτι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐκολοβώθησαν, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε, καὶ ὁ Κύριος τῆς δόξης ἔρχεται μετὰ εὐπρεπείας τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ, καὶ μετὰ δυνάμεως φοβεραῆς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Φοβοῦμαι, ἀγαπητοί, μήποτε ἐφ' ἡμᾶς πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ λέγων· ὅτι ἤξουσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὑμεῖς δὲ ἐκβληθήσεσθε ἔξω εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον. Παρακαλῶ οὖν σε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, Χριστέ, γέννημα τοῦ εὐλογημένου Πατρός, χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ, ἀκατάληπτε Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἀνεξερεύνητε Χριστέ, καύχημα καὶ χαρὰ τοῖς 412 ποθοῦσι καὶ ἀγαπῶσί σε, ἀγαλλίαμα καὶ εὐφροσύνη τοῖς προσδοκῶσί σε, ζωὴ μου Χριστέ, σῶσόν με τὸν ἀμαρτωλὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, τὸ φῶς μου Κύριε. Ὁ κοπιῶν ἐργάτης προσδοκᾷ τοὺς μισθοὺς κομίσασθαι· οἴμοι ὅτι κοπιᾷ ἢ γλῶσσά μου εἰς τὴν ὕμνολογίαν, Σῶτερ, ἀλλ' ὡς ἐποίησα μὴ ἀνταποδώσης μοι, μηδὲ κατὰ τὰ ἔργα μου μηνίσης μοι· ἀλλὰ σῶσόν με διὰ τὴν χάριν σου· καὶ οἰκτίρησόν με διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου· ὅτι σὺ εὐλογημένος εἶ μετὰ τοῦ εὐλογημένου σου Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματός σου τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιοῦ καὶ παρακλήτου, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.